

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 267/2014
09.04.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Д., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. И.Р., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2826/13 од 09.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 09.04.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Д., адв. И.Р., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2826/13 од 09.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К бр. 100/11 од 22.03.2013. године окривљени М.Д. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године, а окривљени В.М. због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело. У случају опозива условне осуде одлучено је да ће се окривљеном у изречену казну затвора урачунати и време проведено у притвору.

Истом пресудом окривљени М.Д. и В.М. обавезани су да плате трошкове кривичног поступка и судског паушала, у року од 30 дана од дана правноснажности

пресуде док је окривљеном В.М. изречена и мера безбедности одузимања предмета, а од окривљеног М.Д. је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2826/13 од 09.12.2013. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених М.Д. и В.М., а пресуда Вишег суда у Ужицу К бр. 100/11 од 22.03.2013. године, потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2826/13 од 09.12.2013. године бранилац окривљеног М.Д., адв. И.Р., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. ЗКП-а и то одредбе члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП-а, уз образложење да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, преиначи другостепену пресуду и окривљеног М.Д. у смислу члана 423. тачка 2. ЗКП-а ослободи од оптужбе, уз даљи предлог да се бранилац окривљеног обавести о седници већа Врховног касационог суда, како би присуствовао истој, те и да се окривљеном прекине извршење казне.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Д., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Д., адв. И.Р., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП-а).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а), окривљени преко свог браниоца а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП-а), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.Д., адв. И.Р., у захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева, само формално означава повреду закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП-а, односно да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, због које је подношење захтева дозвољено, али не опредељује у чему се ова повреда састоји, већ суштински полемише са чињеничним утврђењима суда и погрешном оценом изведених доказа - исказа окривљеног В.М. и сведока Б.Г., Н.Р.

и С.В., те износи сопствени закључак да је окривљени М.Д. оглашен кривим на основу индиција и претпоставки, а што све не представља разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу а због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касациони суд исти, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**